

POLITIETS
SIKKERHETSTJENESTE

Postboks 4773 Nydalen
0421 OSLO
post@pst.politiet.no
Tlf.nr. 23 30 50 00
Besøksadresse:
Nydalen allé 35

Arbeids- og inkluderingsdepartementet

Kontaktperson: Siv Sørensen

Kopi:
Justis- og beredskapsdepartementet

Deres ref.:
Vår ref.: 24/02880-1
Dato: 7. juni 2024

PSTs innspill til NOU 2024:3 Felles innsats mot ekstremisme: Bedre vilkår for det forebyggende arbeidet

Dette er det samlede høringsinnspillet til NOU 2024:3 fra Politiets sikkerhetstjeneste (PST). Ekstremismekommisjonens rapport er et godt og solid bidrag til det forebyggende arbeidet innen ekstremisme og radikalisering i Norge, og vi støtter mange av perspektivene som løftes frem. Eventuelle spørsmål vedrørende tjenestens innspill kan rettes til spesialrådgiver Siv Sørensen.

Beate Gangås

Sammendrag

PST støtter følgende forslag i ekstremismekommisjonens rapport:

- En lovhjemmel for forebyggende samtaler vil styrke den juridiske rammen for slike samtaler
- Det er viktig å styrke den forebyggende kapasiteten i kommunene gjennom å etablere en forpliktende samarbeidsmodell mot ekstremisme
- SLT-rollen må være lovpålagt, med en tydelig rollebeskrivelse
- Vurderingsverktøy for radikaliseringsrisiko kan ha en funksjon der man allerede har etablerte forebyggende team
- Nye hjemler for informasjonsdeling vil bidra til å bedre informasjonsutvekslingen mellom etatene og sikre bedre forebygging av ekstremisme
- PST støtter anbefalingen om å styrke EOS-utvalget knyttet til kontroll med PSTs utvidede hjemler for innsamling av informasjon fra åpne kilder

PST ønsker å løfte følgende:

- Det bør vurderes å lovfeste unntak fra innsyn i pasientjournal på opplysninger som gjelder samarbeidet mellom helse og politi/PST eksempelvis opplysningen om hva politiet har spurt helse om eller hva helse har varslet politiet om.
- Før det opprettes nye forebyggende samfunnsfunksjoner, som et nytt nasjonalt senter, bør eksisterende ordninger kartlegges og evalueres
- Dersom det etableres et nytt senter bør dette ligge under Justis- og beredskapsdepartementet, ikke Arbeids- og inkluderingsdepartementet
- Et nasjonalt senter bør kun drive veiledning, og ikke få oppgaver som grenser mot politimyndighet
- Hvem som er trusselutsatte grupper i samfunnet påvirkes av utviklingen i trusselbildet, disse er ikke statiske størrelser

Forebygging av radikaliserings og ekstremisme er et felles samfunnsansvar

PST støtter hvordan kommisjonsrapporten løfter frem forebygging av ekstremisme som en utfordring mange samfunnsaktører må bidra inn i. Politiet, og særlig PST, jobber med de mest alvorlige truslene, og målet må være at vi får færre av de mest alvorlige sakene. Kommisjonens ansvarliggjøring av øvrige sektors ansvar for å forebygge så tidlig som mulig er et budskap PST stiller seg bak.

Forebygging av radikaliserings og ekstremisme – Ansvarsfordelingen mellom politiet og PST

PSTs ansvar for å forebygge radikaliserings og ekstremisme er forankret i politiloven § 17 b.

Politiets ansvar for å bidra i dette arbeidet er forankret i politiloven § 2, nr. 2 og er særlig presisert i regjeringens handlingsplan mot radikaliserings og voldelig ekstremisme. Denne ble første gang lansert i 2014, og er senere revidert flere ganger, senest i 2020. I handlingsplanen er politiet tildelt ansvar og oppgaver i arbeidet med å forebygge radikaliserings og voldelig ekstremisme. Det er i denne handlingsplanen politiet ble pålagt å opprette radikaliseringskoordinatorer i alle distrikt. Hvordan arbeidet skulle organiseres og driftes er ikke tydelig beskrevet.

I 2023 leverte et utvalg en evaluering av politiets radikaliseringskontaktordning, bestilt av regjeringen. Et av de sentrale funnene i denne evalueringen er at det mangler klare retningslinjer for hvordan dette arbeidet skal organiseres, og hvordan ansvaret for ulike type oppgaver skal fordeles mellom PST, politiet og kommunene. Som følge av manglende retningslinjer, instruks og nasjonal koordinering er det betydelig variasjon i måten politidistriktene organiserer sine radikaliseringskontakter på. En problemstilling som utvalget peker på er politiets adgang til å forebygge aktivitet som ikke er kriminell. Der hvor PST har en hjemmel til å forebygge radikaliserings, som er reisen til å bli ekstremist, har politiet kun hjemmel til å forebygge kriminalitet.

Som følge av denne evalueringen er PST og POD gitt i oppdrag av JD å utrede nettopp dette. Det er nedsatt en arbeidsgruppe bestående av representanter fra politiet og PST som skal a) utarbeide et forslag til konkretisering av ansvarsdelingen mellom politiet og PST i arbeidet med å forebygge radikaliserings og voldelig ekstremisme, og b) utarbeide forslag til nasjonale retningslinjer for arbeidet. Arbeidsgruppen skal ferdigstille sitt forslag i andre halvdel av 2024.

Særlig om forebyggende samtaler

Det finnes ingen lovbestemmelse som direkte regulerer politiets eller PSTs adgang til å innkalle til eller gjennomføre samtaler i forebyggende øyemed. En lovbestemmelse for forebyggende samtaler stiller tjenesten seg positiv til. Politilovens § 13 fjerde ledd gir politiet adgang til å pålegge mindreårige og foreldre å møte til samtale for å forebygge ytterligere lovbrudd. Samtidig er PSTs forebyggende virksomhet regulert i lov, og vil innbefatte samtaler i forebyggende øyemed.

Politolovens § 6 setter grunnleggende krav til alt politiarbeid, især det som oppleves som inngripende, at det er nødvendig, forholdsmessig og viser hensyn. PST har egne interne

rutiner og retningslinjer for informasjonsinnhenting i forebyggende saker, og en egen tiltaksdoktrine. Det foreligger også en tiltaksbeskrivelse av ulike former for samtaler PST kan gjennomføre med en trusselaktør. En samtale kan være inngripende i ulik grad, og skje både i og utenfor sak. Slike samtaler er underlagt samme krav som politilovens § 6, nemlig at de er nødvendige, forholdsmessige og hensynsfulle. En forebyggende samtale er frivillig, det påligger ingen plikt til å svare, og man har rett til å trekke seg fra samtalen.

Bekymringssamtaler er et av flere forebyggende tiltak som kan benyttes der man ønsker å forebygge en fremtidig straffbar handling. Grunnlovens § 100 har et særlig forbud mot forhåndssensur, som innebærer at politiets og PSTs handlingsrom er mindre når det gjelder å forebygge fremtidige straffbare ytringer. I slike tilfelles påligger det at politiet og PST må være ekstra varsomme med bekymringssamtaler, ettersom disse da kan oppleves som forhåndssensur.

Bedre vilkår for forebygging av radikaliserings og voldelig ekstremisme

PST deler ekstremismekommisjonens syn om at informasjonsutveksling i det forebyggende arbeidet er krevende å få til, og at det er behov for mer forpliktende samarbeidsmodeller både lokalt og nasjonalt. Videre hindrer dagens regelverk rettidig deling av informasjon, noe flere evalueringer har pekt på, blant annet Kongsberg-evalueringen og evalueringen av 25. juni 2022. Ansvar for forebygging er spredd over flere sektorer, noe som bidrar til uklare grensesnitt mellom etater hva gjelder roller, ansvar og myndighet. Det mangler også en felles definisjon og forståelse av begrepet forebygging, noe som kan bidra til ansvarspulverisering dersom ulike aktører ikke ser sitt mandat presist. PST stiller seg bak alle tiltak for kompetanse- og kunnskapsløft innen feltet, da dette vil ha en langsiktig positiv effekt på den tverrfaglige innsatsen mot radikaliserings.

Når sårbare grupper radikaliseres til voldelig ekstremisme

For PSTs del er forebygging og etterforskning av ekstremisme og terror mer krevende enn tidligere. Stadig yngre personer radikaliseres til ekstremisme, og en stor del av de radikalisererte sliter med ulike former for psykisk uhelse. Mindreårige og psykisk syke er to grupper av sårbare individer PST må ta ekstra hensyn til i det forebyggende arbeidet.

Samtidig er dette grupper PST ikke er rustet for å følge opp på en god måte. For å sikre god forebygging er det avgjørende at velferdssektorene i kommunene, i særlig grad innen helse og barnevern, har mandat og virkemidler til å ivareta disse individene på en god måte.

Oppfølgingen av barn og psykisk syke sårbare for kriminalitets- og radikaliseringsløp er fragmentert, både lokalt og nasjonalt. PSTs mandat, som er forankret i politilovens 17b, gir tjenesten anledning til å bruke inngripende metoder overfor norske borgere. Disse er ikke egnet for sårbare grupper, og især ikke mindreårige. Sektorovergripende utfordringer krever sektorovergripende strategier, som tydelig definerer ansvar og mandat for de ulike etatene, og presiserer rammen av samhandlingsansvaret. PST har en naturlig rolle i dette arbeidet, men er helt avhengig av at andre aktører i velferdssektoren bidrar aktivt inn i

arbeidet med forebygging. Det er ofte andre etater enn politiet/PST som gjennomfører tiltakene.

Under presenteres en anonymisert sak som kom i kjølvannet av terrorangrepet 25. juni 2022. PSTs erfaring er at det i mange tilfeller ikke er et etablert samarbeid gjennom SLT-koordinatorene. Formålet med eksempelet er å belyse behovet for samhandling på tvers av sektorer for å løse en felles utfordring. Eksempelet viser til et sted i landet hvor samarbeidet fungerer godt, som følge av etablerte relasjoner mellom aktørene. Dette er derimot ikke alltid tilfelle.

CASE:

Dette caset er anonymisert, men reelt. I forkant av PRIDE-feiringen mottar PST et tips. På sosiale medier har en ukjent profil fremmet trusler om vold mot det skeive miljøet i Norge. Profilen viser til tidligere gjennomførte terrorangrep mot skeive og støtter disse. Tipset blir vurdert som alvorlig og innenfor PSTs mandat, og undersøkelser startes for å identifisere vedkommende.

Når man får identifisert personen bak er hen 14 år, uten historikk fra politiet eller PST. PST får informasjon fra andre etater om at den mindreårige har en rekke sårbarheter, og er diagnostisert med en utviklingsforstyrrelse som krever oppfølging. På det tidspunktet er ikke helseaspektet ivaretatt. Personen fungerer dårlig på skolen og har lite nettverk utenfor familien.

PST velger å dele informasjonen med politiets radikaliseringskontakter i det aktuelle politidistriktet, og anbefaler gjennomføring av en forebyggende samtale. Radikaliseringskontaktene går i dialog med foreldrene, som ønsker hjelp og samtykker til en forebyggende samtale.

Den aktuelle kommunen blir involvert, og her er det etablert et godt samarbeid med SLT-koordinatoren. Det blir etablert et oppfølgingsteam rundt den mindreårige, og forebyggende tiltak blir iverksatt. PST holder løpende dialog med involverte radikaliseringskontakter gjennom jevnlig møter, og deler relevant informasjon med politiet dersom nye opplysninger kommer til oss.

Behov for lovpålagte og forpliktende strukturer lokalt og nasjonalt

PST er avhengig av tett samarbeid med andre aktører i forebyggingen av radikalisering, men erfarer i praksis at det er få etablerte og forpliktende samarbeidsstrukturer som kan lette dialogen og bidra til å avklare konkrete bekymringer. Dette gjelder både nasjonalt og lokalt, men spesielt ut i kommunene. En samarbeidsmodell hvor man bruker eksisterende ressurser aktivt, og hvor samarbeidet er lovpålagt, vil ha en positiv effekt i enkeltsaker PST jobber med.

En slik forpliktende samarbeidsmodell, inspirert av ordningen med infohus i Danmark, bør forankres i SLT-ordningen. SLT-koordinatoren bør være innslagspunktet i slike saker, og ordningen bør være lovpålagt og etablert i hver kommune. Videre bør det være klare rollebeskrivelser, og forpliktelse til faste deltakere i en slik modell. Det bør foreligge en

funksjonsbeskrivelse av modellen, samt av den enkeltes rolle i modellen. Dette bør videre presiseres i et mandat om å forebygge radikaliserings i et tidlig løp.

Dersom en slik samarbeidsmodell kommer på plass vil vurderingsverktøy for radikaliseringsrisiko være et positivt bidrag for å strukturere arbeidet innad i teamene. I de teamene som i dag er etablert vil vurderingsverktøy allerede trolig ha en funksjon i å gjøre vurderingene mer oversiktlige og systematiske. Disse kan gjøre det enklere for forebyggere å synliggjøre og beskrive bekymringen knyttet til enkeltindivider. Vurderingsverktøy kan også styrke den manglende notoriteten i oppfølgingen av enkeltsaker, og gjøre det mulig for nye teammedlemmer å sette seg inn i saker raskt.

PST har god erfaring med ulike ressursteam som settes for å håndtere konkrete saker eller problemstillinger. Utfordringen er når disse teamene ikke er på plass, og det tar lang tid å etablere team i de enkelte sakene. Faste permanente team i kommunene, etablert med faste medlemmer, vil kunne bedre dette. Da vil strukturen være på plass, og medlemmene i teamene kan bringe sine saker inn for teamet, i stedet for at teamet må etableres hver gang det oppstår en krevende sak. Teamet vil også kunne være en arena for kunnskapsformidling og kompetanseheving.

Nye lov hjemler er en forutsetning for god informasjonsutveksling

Politiet og PST er avhengig av god samhandling og god informasjonsflyt med helsevesenet for å løse vårt samfunnsoppdrag. Kongsbergevalueringen peker blant annet på manglende felles situasjonsforståelse og rettidig samhandling mellom helsetjenestene, politi og PST. Helse og politiet/PST er gjensidig avhengige av hverandre da helsepersonell trenger voldshistorikk fra politiet for å vurdere voldsrisiko, og politiet trenger voldsrisikovurdering fra helse for å kunne igrav relevante forebyggende tiltak.

PST erfarer at det innenfor rammen av gjeldende regelverk om taushetsplikt, pasientinnsyn og helsepersonells journalføringsplikt, er utfordrende å få til tilstrekkelig god samhandling for å fange opp og forebygge/avverge alvorlige voldshandlinger utført av personer med psykiske lidelser. Disse utfordringen kan ikke løses utelukkende ved tettere samarbeid, men krever lov- og forskriftsendringer.

Det er krevende å avklare om en fremtidsrettet risiko for voldsutøvelse vil være motivert av ekstrem ideologi eller er et resultat av en psykisk lidelse. Personer som vurderes å utgjøre en fremtidsrettet voldsrisiko vil ofte falle innenfor både politiets/PSTs og helsetjenestenes ansvar. God samhandling er avgjørende for å forebygge voldshandlinger og ivareta personen det knyttes risiko til.

PST støtter anbefalingene om styrket informasjonsdeling og opplæring knyttet til det forebyggende arbeidet mot radikaliserings og voldelig ekstremisme. PST er av den oppfatning at det er påkrevet med lov- og forskriftsendringer som foreslått av kommisjonen under *Informasjonsdeling* i kapittel 1.1.1.

En ny forskrift som foreslått i punkt 3 iht forvaltningsloven § 13g fremstår etter PSTs vurdering som ett av flere avgjørende tiltak for å bedre muligheten til informasjonsdeling. En forskrift vil klargjøre rettstilstanden og rammene for taushetsplikten. En hjemmel for deling for å fremme ikke bare *avgiverorganets* oppgaver, men også *mottakerorganets* oppgaver etter lov vil forenkle vurderingene av når en opplysning er alvorlig og akutt nok til å kunne deles uten å bryte taushetsplikten.

Lovendringer på helseområdet som foreslått i punkt 4 er også etter PSTs vurdering nødvendig.

I dag kreves etter praksis en synlig, konkret og fremskreden voldelig adferd på grensen til akutt fare for liv og helse (nødrettsbetraktninger) for utlevering av opplysninger fra helsevesen til politi/PST. Dette er ikke tilstrekkelig for å kunne forebygge voldelig ekstremisme på en god og forsvarlig måte.

Det fremgår av Helsedirektoratets oppdaterte rundskriv 2023 om helsetjenestens og politiets ansvar for personer med psykiske lidelser punkt 11.4, at *PSTs samfunnsoppdrag (bla forebygging av terrorhandlinger) er ikke i seg selv grunnlag for utlevering av opplysninger etter helsepersonelloven § 23 nr 4.*

Helsepersonell må i hvert enkelt tilfelle foreta en konkret vurdering av om vilkåret for å utgi opplysninger er oppfylt, basert på PSTs konkrete bekymring.

Et eksempel på en situasjon hvor unntaket fra taushetsplikten kan være aktuelt, er der PST melder en bekymring knyttet til planlegging av terror eller radikaliserings, og psykisk helsevern vurderer at vedkommende kan utgjøre en risiko for andre».

Dette viser at rekkevidden av helsepersonells taushetsplikt i dag vurderes ut ifra helsepersonellens vurdering av om vedkommende kan utgjøre en risiko for andre, og innebærer i praksis en overprøving av politiets/PSTs behov for opplysningen. Vurderingen av hvilke opplysninger som er relevante for å forebygge en voldstrussel bør ligge hos mottakerorganet (politiet/PST) som sitter med ansvaret for å avklare og forebygge trusselen.

Det er avgjørende for politiets/PSTs forebyggingsarbeid at helsepersonell har hjemmel til å varsle politiet/PST før man står i en reell nødrettssituasjon, som er terskelen for utlevering av slike opplysninger etter dagens regelverk og praksis.

PST vil fremheve at det i tillegg *-for å få til tilstrekkelig god samhandling*, er avgjørende at det ikke bare gjennomføres nødvendige lov- og forskriftsendringer knyttet til unntak fra taushetsplikten, men også knyttet til pasienters rett til innsyn i egen journal. PST kan ikke se at dette spørsmålet er behandlet i høringen, men tillater oss likevel på eget initiativ å løfte problemstillingen. PST har påpekt problemstillingen tidligere i ulike sammenhenger, blant annet i brev til JBD 04. oktober 2023 og i epostkorrespondanse til AID.

Hensynet til pasienters innsynsrett i helseopplysninger i egen journal står og bør stå sterkt. Denne retten utfordrer samtidig informasjonsdelingen mellom helsetjenestene og politiet/PST. Vi mener det bør være mulig å unnta flere opplysninger i journalen fra pasientinnsyn enn det som er hjemlet i dag. Dette uten å røkke ved pasienters behov for og rett til innsyn i egne helseopplysninger.

Etter dagens regelverk er det unntak kun dersom det er *påtrengende nødvendig for å hindre fare for liv og alvorlig helseskade for pasienten, eller innsyn er klart utilrådelig av hensyn til personer som står pasienten nær*, jf pasient og brukerrettighetsloven § 5-1. Det er ikke unntak feks for det tilfellet at pasienten vurderes av PST å utgjøre en terrortrussel og PST anmoder helsepersonell om en helsefaglig vurdering av voldskapasitet. En slik forespørsel fra politiet skal journalføres med innsyn for pasienten. Vi mener det bør vurderes å lovfeste unntak fra innsyn i pasientjournal på opplysninger som gjelder samarbeidet mellom helse og politi/PST eksempelvis opplysningen om hva politiet har spurt helse om eller hva helse har varslet politiet om.

Et lovfestet unntak for begrenset pasientinnsyn i opplysninger foreslås å gjelde kun *selve samarbeidet mellom helse og politi/PST*, og ikke helseopplysningene i seg selv. Sistnevnte opplysninger bør kunne journalføres i en egen skjermet del av helsejournalen som pasienten ikke har innsyn i. Ved en slik ordning vil helsepersonells journalføringsplikt og behovet for notoritet fortsatt ivaretas, og pasienten har fortsatt innsyn i *helseopplysningene om seg selv*.

Eksempler på opplysninger som kan vurderes unntatt fra pasientinnsyn er opplysningen om at politiet/PST har bedt om å få vite en utskrivelsesdato for en pasient som flere ganger har utøvet grov vold, helseforetakets vurdering av i hvilken grad en pasient utgjør en voldsrisiko for andre, opplysninger om hva som spesielt kan trigge pasientens sinne/utagering, om pasienten under oppholdet ved helseinstitusjonen har ytret radikale holdninger osv. Det kan også dreie seg om at helsepersonell observerer en negativ utvikling hos en pasient som vurderes å innebære en voldsrisiko for andre, evt. at vedkommende kan være i ferd med å planlegge en terrorhandling.

Uten en endring i pasientens innsynsrett, vil det ikke være mulig å få til en tilstrekkelig god informasjonsutveksling mellom helse og politi/PST. Med visshet om at pasienten kan lese alt som skjer i samarbeidet mellom helse og politiet/PST, vil begge parter være tilbakeholdne med å utveksle opplysninger. For helsepersonell kan det få direkte ubehagelige/farlige konsekvenser i tillegg til at det forrykker tillitsforholdet mellom lege/helsepersonell og pasient. For politiet/PST kan det i mange tilfeller ikke stilles spørsmål til helseforetak om en pasient, da det at pasienten får vite at han/hun er i politiets/PSTs fokus kan ødelegge det forebyggende arbeidet opp imot vedkommende.

PSTs fokus på en person kan i tillegg være gradert, og pasientinnsyn vil dermed være i strid med sikkerhetsloven.

Dagens digitale løsninger gir mulighet for innsyn i egen journal lettere tilgjengelig for pasientene. Dette er svært utfordrende for politiet/PST, som har behov for opplysninger for å kunne forebygge alvorlig voldskriminalitet. Videre er det utfordrende for helsepersonell, som i økende grad ser behov for å varsle politiet/PST i forbindelse med sitt arbeid.

Dagens regelverk om journalføring og innsyn, i kombinasjon med nye tekniske løsninger/helseapplikasjoner, resulterer i at enhver kommunikasjon mellom helsepersonell og politiet/PST om en pasient medfører at pasienten får direkte melding om at det har vært bevegelse i vedkommendes journal. Pasienten kan da gå inn å lese informasjon som er utlevert mellom hvilke etater. Det vil være synlig for pasienten at politiet/PST f.eks. har stilt spørsmål til en helseinstitusjon om utskrivelsesdato. Dette kan være den eneste informasjonen pasienten får om at vedkommende er kjent for politiet/PST, da regelverket i politiloven og straffeprosessloven legger opp til at det kan holdes skjult for pasienten i forebyggings- og avvergingsøyemed. I verst tenkelige tilfeller kan dette trigge en person med psykiske lidelser slik at risikoen for en alvorlig straffbar handling øker.

Eksisterende ordninger bør evalueres før man etablerer et nytt nasjonalt senter for innsats mot radikaliserings og ekstremisme

Før det opprettes nye forebyggende samfunnsfunksjoner, som et nytt nasjonalt senter for innsats mot radikaliserings og ekstremisme, bør eksisterende ordninger kartlegges og evalueres. Både rollen til RVTS og SLT-modellen er eksisterende ordninger hvor det er behov for å identifisere samfunnsoppdrag, rolle, ansvar og myndighet, og i hvilken grad forventningene til ordningene etterleves.

Det er trolig en vesentlig merverdi å hente ut av å etablere SLT-modellen som en lovpålagt ordning nasjonalt for alle kommuner. SLT-modellen fremstår å være bedre egnet til å ivareta en forebyggende rolle i innsatsen mot radikaliserings og ekstremisme enn RVTS. For PST fremstår det mer naturlig at SLT-modellen overtar den nasjonale veiledningsfunksjonen om radikaliserings og voldelig ekstremisme som i dag ligger til RVTS.

Dersom det likevel etableres et nytt senter bør dette ligge under Justis- og beredskapsdepartementet (JD), ikke Arbeids- og inkluderingsdepartementet (AID). Det er PST som har nasjonalt ansvar for å forebygge ekstremisme og etterforske og terrorhandlinger. Ettersom kontraterroroppdraget er forankret i politiloven og straffeloven fremstår det mest hensiktsmessig at et senter som skal bidra inn i dette mandatet også er forankret i justissektoren. Videre bør et slik nasjonalt senter kun drive veiledning og kompetanseheving, og ikke få oppgaver som grenser mot politimyndighet.

Hva som er trusselutsatte grupper avhenger av trusselbildet

Kommisjonen anbefaler enkelte tiltak som retter seg mot trusselutsatte grupper. Hvem som er trusselutsatt er imidlertid avhengig av det rådende trusselbildet. Selv om fiendebildet innen ekstreme ideologier har etablerte målgrupper ser vi en vedvarende dynamikk i hvilke av disse som er mest utsatt. Dette påvirkes av sikkerhetspolitiske drivere som kriser, krig og konflikt, samt ekstremistisk propaganda. Tiltak for trusselutsatte grupper må derfor være av en slik art at de ikke anses som statiske og vedvarende, men at det er det rådende trusselbildet som dimensjonerer for oppfølging og sikkerhet. Til enhver tid vil PST måtte endre sin oppfølging av trusselutsatte grupper basert på det gjeldende trusselbildet. Dette vil også påvirke politiets konkrete innsats.

Øvrige kommentarer fra PST

Punkt 53.4.3

PST støtter kommisjonens anbefaling om å styrke EOS-utvalget knyttet til kontroll med PSTs utvidede hjemler for innsamling av informasjon fra åpne kilder. Det bemerkes i den sammenheng at også PST har behov for styrking for å kunne ressurssette det nye mandatet.

Punkt 52.2.1

For øvrig kommenteres på side 368 at PSTs ansvar oppstår lenge før det er avdekket en uttalt intensjon og synlig kapasitet til å utføre en terrorhandling. PST har ansvaret både for å forebygge og avverge at en terrorhandling skjer.